

Com acabar, d'una vegada i per sempre...

Com tothom sap –fins i tot els polítics i les enquestes– als ciutadans ens preocupen, des de fa temps, els mateixos problemes: atur, inflació, seguretat ciutadana, etc...

Amb la finalitat d'aportar una solució definitiva als més importants, la Revista Ronçana publicarà ben aviat un suplement dominical, que es dirà, precisament:

**Com acabar, d'una vegada i per sempre,
amb tots els problemes**

PETIT MANUAL DE BRICOLATGE SOCIOECONÒMIC I POLITICADMINISTRATIU

Nota prèvia: Som a l'ull de l'huracà recaptatori. El personal circula, segons la dimensió de la clatellada impositiva, entre pansit i garratibat. No cal dir, doncs, que la funció primera d'aquest manual ha de ser

COM ACABAR, D'UNA VEGADA I PER SEMPRE, AMB ELS IMPOSTOS

Els impostos tenen una funció social. D'acord. Per exemple, diu que entre cada tres contribuents mantenim un jubilat. No es tracta de deixar-lo en la misèria: volem saber, simplement, qui és. És a dir, que si un servidor i dos més, paguem les despeses d'un pensionista, volem saber com es diu, on viu, què fa i com es troba.

O sigui que aquest manual resol la qüestió de la manera següent:

Cada contribuent rebrà un comunicat que dirà per exemple, "ha sido nombrado procurador contribuyente de don Olegario Orozco Pellicer,

domiciliado en tal y tal de Santa Coloma de Gramenet".

O sigui que el primer que farem serà visitar el nostre jubilat i veure quines necessitats té.

Potser, l'home, el que realment voldria és una feineta per entretenir-se a casa i llavors el nostre impost serà purament testimonial. Altres vegades, no. El jubilat vol viure de la seva pensió i nosaltres, gustosament, li donarem la tercera part, que és la que ens toca.

És més: qui serà tan insensible que, per Nadal o pel seu Sant, no li faci arribar alguna delicadesa?: un parell de barres de xixona, una bufanda, uns cartonets de Loto per anar rasant... I, si alguna vegada anem a comprar a Andorra, el nen segurament ens dirà:

–Pare, pare, recorda't del senyor Orozco...–

En fi, que els impostos deixaran de ser una càrrega per a convertir-se en una gratificant tasca social.

Diuen, també, que els impostos serveixen per conservar les carreteres. Bé. Cadascú tindrà a càrrec seu dos-cents metres quadrats de carretera, si fa no fa, que les podrà conservar pagant un peó caminer o fent-ho un mateix, els matins del diumenge. Com que cada parcel·la portarà el nom del responsable, ningú voldrà passar la vergonya de ser un mal conservador:

–Ai, ecs, quina parcel·la viària tan mal endreçada que té el senyor Farriol!– que dirien els coneguts, per exemple.

O sigui que, d'aquesta manera, s'acaba d'una vegada i per sempre amb un bon mossec d'impost.